

ли отъ своитѣ стари богомилски вѣрвания. Както и да е, къмъ половината на XVII вѣкъ въ чипровското воеводство имало вече около 1400 католически фамилии, а отъ 15000 павликяни, които живѣли тогава, както и сега, въ никополско, свищовско и пловдивско, ед-вамъ половината били приели католическата вѣра, и то повечето на име, защото мнозина отъ тѣхъ си пазѣли още много отъ старитѣ си вѣрвания.

Колкото и малко да сж били католицитѣ въ България, тѣ не можали да търпятъ турския гнетъ и рѣшили да повдигнатъ едно възстание въ Чипровското воеводство, като се надѣвали, че православнитѣ имъ сънародници ще се повдигнатъ заедно съ тѣхъ. Нъ понеже били увѣрени, че турската сила е грамадна и че сами не ще могатъ да се освободятъ, тѣ почнали да прашатъ пратеници въ разнитѣ католически господарства за да имъ искатъ помощта, като обѣщавали, че щомъ християнската войска се покаже на Дунава, и тѣ тутакси ще възстанатъ, както по-послѣ и направили.

Главнитѣ католически съзаклятници и дѣйци за освобождението на България отъ османския гнетъ сж били двама чипровчани, архиепископитѣ Петъръ Бакшичъ (Деодатъ) и Петъръ Парчевичъ, които сж били най-образованитѣ и най-съзнателнитѣ българи въ XII вѣкъ. Петъръ Бакшичъ билъ софійски католически владика, нъ живѣлъ повече въ Чипровецъ, защото турцитѣ постоянно го прѣслѣдвали, а Петъръ Парчевичъ билъ Маркиа-